

A SZELLEMET MEG NE OLTSA'TOK!

Írta: Csia Lajos

A Szellemet meg ne oltsátok!

Ebben a felszólításban az isteni Szellem, ki bennünk lakozik, úgy tűnik fel, mint tűz. /Jel. 4: 5-ben/, a mennyei trónterem leírásánál a Szellem úgy jelenik meg, mint hét tüzes, égő fáklya. Jézus, amint a Mennyei Jelenésekben elének lép, több-féleképpen tűzben ég; hasonlóképpen a tiszta angyalok. Isten trónusa Ezékiel és a Jelenések Könyve szerint közepében égő tüzet hordoz és a mennyekben Isten trónusa előtt tüztenger látható, melybe a győzelmesen a mennybe érkező vértanúk szállanak alá. A Héberekhez írott levél idézi a 104. zsoltárból, hogy Isten angyalait szelekké és tüzes lánggá teszi /1: 7/. Mindezek a helyek arra mutatnak, hogy a szellemi világban is van valami tűz, mely a fizikai tűzzel összefüggésben van, mert a mennyei tűz a szellemvilágban ugyanazt a rendeltetést végzi, mint a testi tűz a fizikai világban. Ha ehhez hozzá vesszük, hogy a halottakat, kik szellemek és testük nincs, szintén tűz gyötri odaát, hogy a szellem-Sátán és a halál maguk is tüzes-kénköves mocsárba vettetnek, akkor teljes lesz a szellemi tűz képe: valami a szellemi tűzben is megég, ami kivetendő, mint a fizikai világban is a haszontalan és ártalmas dolgokat szoktuk megégetni. Sokszor ez a szellemi tűz ezt a jelzőt is kapja: olthatatlan /Máté. 3: 12, Márk. 9: 43, Luk 3: 17/.

I.Tessz. 5: 19 mégis arra int, hogy a Szellemet ki ne oltsuk; tehát az égi tűz kioltható, a szellemi tűznek is van oltószere. Úgy látszik, hogy bizonyos körülmények között a szellemi tűz kialszik, bizonyos körülmények között pedig ki nem oltható.

Mielőtt a kioltásról beszélünk, a szellemi tűz mibenlétéről kell valamit tudnunk. Bár mindig a szellemi az első és abból áll elő a testi, a fizikai, mégis számunkra a fizikai közelebb eső, jobban megfogható, a megismerésben tehát nekünk első a fizikai, második a szellemi jelenség. A fizikai jelenségek amolyan lajtorják, amelyeken a szellemi világhoz fölmászhatunk. Közönségesen azt mondhatnánk, hogy a fizikai tűz megsemmisít, valójában azonban csak összeköttetéseket bont föl, hogy új összeköttetések jöjjenek létre. Az égésnél semmi sem semmisül meg, csak átalakul. Ugyanaz történik az atomhasadásnál is, csak hogy fokozott mértékben; ezért a Biblia a világ végső felbomlását, mely nyilvánvalóan atomhasadás lesz, égésnek mondja: II.Péter 3:10; az Úr napján az egek nagy zajjal eltűnnek, az elemek, égve felbomlanak, a föld és a rajta levő munkák megtaláltatnak. 12.v.: az egek megtüzesedve felbomlanak és az elemek égve elolvadnak. Nyilván a fizikai égről, tehát a csillagvilágról van szó, nem a szellemi égről; arról a fizikai égről, amelyet Isten a föld alkotásával együtt a negyedik napon hozott létre, míg a szellemi ég a hat napi munka előtt létesült teremtés következtében. Az anyagi ég az anyagi világgal együtt meg fog égni, de

helyükben új ég és új föld fog támadni; tehát Isten a mostani eget és földet átalakítja új éggé és földdé s ez átalakításban az eszköz az égés. A betegséggel együtt járó láz is égés, görög neve: *püretos*; a láz a test nyugtalansága, melyben megindul a szervezet harca a betegség kórokozói ellen: itt is van elmúlás, mely azonban inkább átalakulás: a rossz helyébe jó jön. A tűzben az anyag elemeire bomlik, vagy még tovább megy: ez elemek is felbomlanak, feloldódnak s új összeköttetések jönnek létre, melyekből új szervezet, új világ készül. Az ítélet tüze a teremtés láza, melyben új teremtés jön létre. Mert, mint az Írás sok helyen mondja: az ítélet tüzeben jön el. A teremtés beteg, a bűn betegsége gyötri s az ítélet láza fogja a betegség kórokozóit a világból kiküszöbölni.

A szellemi tűz is olyan jelenség, amelyben felbomlások, változások jönnek létre, itt sem lehet szó megsemmisülésről. Hogy nincs szó megsemmisülésről, azt mutatják a következő helyek: „Férgük meg nem hal, tüzük ki nem aluszik.” /Márk. 9: 48/; „Kínlódásuk füstje korszakról korszakra fölszáll” /Jel. 14: 11/; „Kínlódni fognak nappal és éjjel be a korszakok korszakaiba” /Je1. 20: 10/. Ennek a lázas kínlódásnak bizonyosan célja van: valami átalakulás történik még a tüzes és kénköves mocsárban is. Hogy micsoda átalakulásról van szó, arról hallgat az Írás; tehát mi is hallgatunk. Az ítélet tüze a salakot leolvasztja a nemes fémről s az ítélet tüze eléri célját, ha előcsillan belőle a salaktalan arany. Isten igazsága és igazságossága. De hagyjuk ezt a tárgyat, mert most másféle tűzről kell beszélnünk.

A Szentírás nem egyféle szellemi tűzről beszél. Az a tűz, mellyel a mennyei üvegtenger összevegyül, bizonyára nem az ítélet tüze; mert a trón körül a lefejezett szentek között nem lehet ítéletről szó többé; hiszen ott, ahol Isten sátorával takarja be a győzedelmeseket, óva lesznek a napszúrástól és minden más hőségtől /Jel. 7: 15-16/. Ez a tűz az életnek a tüze, az életnek a melege: tűz és melegség nélkül nincsen élet, csak hideg halál. A lázban a szervezet tüze fokozódik, hogy égessen, pusztítson; láz nélkül a szervezet melege éltet. Ebben az életmelegségben is átalakulások történnek: a szervezet anyagcseréje szintén bomlás és új egyesülés, de nem ítéletképpen fájdalmasan, hanem kellemesen éltetésül. A mennyei kristálytenger égése tehát éltető melegség, míg a tüzes mocsár égése fájdalmas rombolás. Élni jó; az életizgalom kellemes: ítéletben égni gyötrelmek; a tüzes mocsár tespedése kétségbeesés.

Talán nem nehéz felfedezni, hogy a tűz nem Sátáni, hanem isteni eredetű; hiszen Isten trónusában, tehát Isten lényében van a tűz onnan árad széjjel a teremtésbe. De ennek az Istenből áradó tűznek, melynek széjjelhordói a kerubok vagy szeráfok /tüzeset jelent a héber szó/, a hatása aszerint különböző, hogy mit talál maga előtt, mit érint. Ha arannyal, ezüsttel találkozik, ezt megtisztítja; ha fa,

széna, szalma áll előtte, azt széjjelbontja. Mikor a babiloni tüzes kemencébe Isten embereit bedobták, a tűz nem talált rajtuk égetni valót, de ez őket vivő katonákat megemésztette. Isten megemésztő tűz, mondja a Héber Levél /12: 29/; azért rettenetes az élő Isten kezébe esnie a bűnösnek. De az, akit Jézus vére megmosott, szemtől-szembe fogja látni Istent és boldog lesz. A zsidó népet és állatait megégette a Sinai tüze, de Mózes bátran lépett be a tűzbe és sértetlenül érkezett alá a hegyről.

Isten Szelleme is tűz. Hét égő fáklya a jelképe a Jelenések Könyvében. Mikor pünkösdkor a tanítványokra kitöltetett, tüzes nyelvek alakjában vált láthatóvá. Krisztus szellemmel és tüsszel kereszstel, azaz Szellembé és tűzbe meríti be övét; világos, hogy a Szellem együtt jön a tüsszel. Mikor Jézusra a Szellem galambként leszállott, Magával ragadta a pusztába, a szenvedések helyére. A Szellem, mikor tűz-lényével belénk száll, kétféle munkát végez: éltet és ez igen kellemes; de meg is ítél és ez fájdalmas. Az ítélet helyén azonban, ha már a bűn szeretete kiégett, egyszerre csend, békesség, öröm foglalnak helyet. A Szellem kétféle tüze tehát egy tűz, csak mi vagyunk kétfélék: ami bennünk Istennek ellenáll, azt égeti a Szellem; ami bennünk Istennek meghajol, azt étellel tölti meg a Szellem. Mikor Jézus az emmausi két tanítvánnyal ment az úton, a két tanítvány szíve égett /a görög eredeti szerint /Luk. 24: 32/. Ez az égés részben fájdalmas volt két tanítványnak, részben boldoggá tette őket.

Akár éltet a bennünk lakó Szellem, akár ítél, éget: ugyanaz a Szellem hat bennünk, ugyanaz a tűz ég bennünk, csak bennünk talál különböző elemekre; van, amit bennünk megtartandónak ítél és azt élteni; van, amit bennünk pusztulásra kárhoztat és azt égeti. Hogy, Isten Szent Szelleme bennünk lakik, az nekünk hol boldogság, hol fáj. Nemcsak a boldogságot kell szívesen fogadnunk, hanem a fájdalmat, mert azzal kiégeti belőlünk a salakot, az átkot. De aki a fájdalmat nem vállalja, azt itt, ebben a földi életben rendszerint ki tud bújni alóla. Isten Szelleme ma csak az önkéntesekben lakik még, akik nem akarják Istent, azokat egyelőre elkerüli, úgyhogy azok vakságba, hideg éjszakába süllyednek. De már itt jöhet idő, amikor a bűnös Istennel találkozik, s ítélő kezétől nem menekülhet; odaát pedig senki sem kerülheti ki Isten jelenlétét, Isten jelenlétében a tűz olthatatlan; ebben a földi életben, Istentől távol, az istentagadás hideg éjjelében a tűz kioltható. Ha valaki kioltja magában a Szellem tüzét, az a fájdalomtól egyidőre szabadul, hogy később annál fájdalmasabban, gyötrőbben támadjon rá. Ezért rettenetes az élő Isten kezébe esni! De csak annak, aki itt nem engedte kiégetni magából azt, ami égetni való. A Szellem fenyítése alatt megtanulunk aranyból, ezüstből, drága kövekből építeni; aki e fenyítés alól kibújik, azaz a Szellemet kioltja, az fából, szénából, szalmából fog építeni, azaz a magáéból. Aki a Szellemet hatni engedi

magában, annál a fa, széna, szalma természetet a Szellem leégeti és abban előtűnik az arany, az ezüst a drágakő.

A "kiolt" szót */abennüni/* hatszor találjuk az Újtestamentumban. Szó van az ítélet tüzeről, mely el nem oltható, s melyet Isten lényé tart égésben, mert Isten megemésztő tűz /Márk. 9: 44/. De az ítéletnek ezt a tüzeit a hitnek hősei ki tudják oltani, mint azt /Héb. 11: 34/ mondja. Azok, akik idejében Isten Szellemének olajáról nem gondoskodtak, veszélyben vannak, hogy bennük az új élet tüze kialszik /Máté. 25: 8/. Mikor ez az új élet még gyöngé, vagy mikor alig pislákol, úgyhogy majdnem elalszik. Jézus kíméli a lelket, a kezdőt, a gyermek-lelket: a pislogó mécs lángot Ő el nem oltja, hanem gyöngéd szeretettel táplálja a tüzet, hogy az élet megerősödjék /Máté. 12: 20/. Később azonban, mikor a keresztyén megerősödik, a korábbi kíméletnek vége s a keresztyén a próbák tüzebe, a szorongatások tüzes kemencéjébe kerül. Aki ilyenkor megijed vagy megutálja a keresztyén életet, megunja a szenvedést és könnyebbséget keres, az eszel a gyávasággal, szenvedni nem akarással megoltja a benne lakó Szellemet /I.Tessz. 5: 19/. A világba való visszatéréssel meg lehet oltani a Szellemet. Odaát azonban a tűz újra megkeres, vagy még ideát sokszor és az ítélet tüzeit eloltani többé nem lehet.

Végül még egy megoltásról beszél a Szentírás és azzal kapcsolatban egy másféle tüzről; „felvéve a hitnek pajzsát, mellyel a gonosz minden megtüzesített nyílat kiolthatjátok” /Ef. 6: 16/. Ez a tűz a Sátán tüze. Róla beszél /Jakab. 3: 5-6/, mely a gonosz, megfőkezhetetlen nyelvet tűznek mondja, mely egész erdőt fölgyújthat. Voltaképpen ez a tűz is Istentől ered, valamikor az élet tüze volt, de az ellopott tűz, melyet a Sátán gonoszra használ föl, csalárd tűz: még életet mutat, de a halált már magában hordja és egyszerre nem marad más belőle, mint a gyötrő isteni jelenlét, az ítélet. Ma még csalárd z a tűz, mert életet hazudik. Ady látta életnek a bűn tüzeit. Mulatóhelyeken lángol ez a gyehennai tűz. Csábító női szemekben ott izzik sugara. A botor utána megy. De aki kioltja ezt a tüzet s a csábítás eredménytelenül hull le a pajzsról, a hitről. A hívő tudja, hogy az élet szelíd, boldogító, csendes. A szenvedély tüze nem életet hoz, hanem halált. Ezt a tüzet ki kell oltani, de a Szellem tüzeit ki ne oltsuk. S idétlenségünkkel a kezdő keresztyének, a próbálkozók pislogó belét ne oltsuk ki?

„Csia Lajos - feljavított kézírata.”